

Lásky

Povídka, nepovídka. Tvoř mapu, čtenáři, hrej si, zas tolik nečti a žij!

"Vypsat se, tak jo, kurva zas. Prázdněj bastard, prázdněj bastard. Směju se jenom já. Změň se, debilní kreténe. Kurva tak bude to? Změň se, změň se, změň se!! Nesnášíš sám sebe, máš debilní xicht, všechny jenom sereš a nejseš schopnej se ani družít. Vzdej to, přestaň si tu bránit to svý pohodlí beze změny a udělej se sebou něco ty imbecilní skostnatělá kreaturo z prdele. A začni doprdele přemýšlet nad tím, co děláš, buď spontánní, ale ne uměle. Nebud' takovej idiot, kreténe. A jdi do prdele...."

14.8.2012

Jde se jednoduchou podzimní krajinou. Jsou na výletě. Srdce na pokraji sil. Svět okolo je najednou tak daleko. Dneska je mnohé jinak, a tak to má být. Něco v něm však neustále bojuje za to krásné, co bylo. Není možné se tomu vzepřít, a tak jsou chvíle trapného ticha a poťouchlého úsměvu vyhýbajícího se očnímu kontaktu pravidelně speštrovány urputnou snahou být vtipný, neatřelý a pravdivý. Bojí se situací, kdy je něco "těžko říct", stejně jako se bojí prát za to, čemu doopravdy věří. Nechce konec a zároveň po něm touží.

21.10.2012

"Doufám, že nebudu shledán explicitním, když se Ti nyní pokusím popsat, že ať hladíc prostou plyšovou hračku, představujíc si Tvou něžnou paži, tak dávajíc dobrou noc tvé milé tváři, objímajíc polštář, nacházím poslední dobou mnoho krásného, nazírajíc na svět skrze těch pár kapek dobra, ukrytých snad v několika Tvých vlasech, které jsem našel z rána u Letovic na batohu.

Pro Tvou hodnou duši, moudrou hlavu, krásu a soucit jsi mou blízkou osobou, mým štěstím, mou múzou. Pro Tvou jedinečnost Tebou nepřestávám být unešen, aby ne, vždyť každé Tvé slovo, jež se potká s mým sluchem světlí okamžik, každá společně strávená chvíle ticha vydá za nespočet slov, každá Tvá radost mi rozkvétá srdce, a kdždý Tvůj úsměv přebije sto mých chmur.

To je, proč bych chtěl být blízko Tebe.

To je, proč Ti děkuji za všechno a všemu za Tebe.

To je, proč Tě mám rád. "

3.9.2012

Zrovna šlápl do hovna. Málem na něm uklouzl. Tak málo věcí prožíval, že mu to najednou přišlo, jako opravdu silný okamžik. Čerstvě uvědoměn o své samotě skáče po jedné noze a klacíkem sundává hovno z podrážky. Hovno na podrážce, důkaz o tom, že tu nějaký psík chvilku pobyl. Drhne, i když se bude hodně snažit, vždycky mu tam zůstane nějaký kousek, musí to ochodit. Se spláchnutými hovny je taková nuda.

5.3.2013

V tramvaji a poté na náměstí. Není nic legračnějšího, než vědomí, že si silou svého podvědomí neustále sere na hlavu. Sere a nemůže v tom ustát. Že je do té hlavy pokálené svým způsobem zamilovaný. Že se vlastně šťastný cítí nesvůj. S vakuem za ruku se držíc, na rande s prázdnotou. Sen o eleganci, rovině a starých dobrých časech se rozplývá v křivosti dneška, kdy jediný, s kým si rád popovídá je trosečník, toužící klesnout, potopit se, až na dno a najít tam doposud skrytý poklad dospělosti a svůj úděl přijmout.

16.12.2013

"A já jsem ten hovno básník.

*Tu do noci vyspávám a pak jenom v tichosti sedím,
ležím, občas pláču a co deset minut musím vystřídat místnost,
abych se nezbláznil pod tlakem všech těch asociací.*

Špatné svědomí, jakási prohraná vnitřní bitva.

Všechno se má zkusit, ale teď to všechno nahání strach.

Veškeré té prázdnotě za okraji věcí strašně nerozumím a topím se v ní.

Děsí mě i ta skříň, kolem které už počtvrté procházím a vydává jemné, až pavoučí šustění.

A zas bych plakal. Na Nový rok bych plakal.

Ostatně jako vždycky, když je to zase o rok dál od všech nedodržených slibů.

Nemám sílu jet v myšlenkách vícero směry.

Děšť děsí a pouhý obrysy děsí.

Děsí mne čas - zítra jako už zítra?

A děsí mě, že nevím, co všechno se stalo a co ne.

A děsí mě, že se mi nechce spát, ale vše je rozteklý jak ve snu.

Měl bych pít více vody. Vyčistit se.

Kurva.

Už nikdy, promiňte, lidi.

Promiňte lidi

A já dál čumím z okna a ponožka mi nasakuje louží z vylitého topení."

3.1.2013

Seděli. Ona, druhá a zároveň první vůbec nechápala, o čem mluví. On by radši nechápal. Její upěnlivá snaha přijít problému na kloub a neustálé ztrácení se v proudu příčin, které jen intuitivně vymýšlela jí přivedla k slzám. A pak ty dny strachu, že o něj přijde. Noci nespavosti. Člověk si zvykne na krásné věci a když pak nejsou, je smutný. Komu to dávat za vinu? Nečinníte zlo, jen šetříte s dobrem.

18.10.2012

"Johanka z Arku, Iveta Bartošová, ozubená kola domácího, blbého zátiší v roubí domácího násilí, potřebovali jsme jet do hor, chleba a špek, pekárníčky - placky, Palackého vrch, probuzení na konečné, pár šušňů, jedno k druhému a ke konci jsme si už hodně užívali. A my jsme v tom Turecku na snídani, oříšky na večer v Saltzburgu. On je autisticky zaměřenej na oříšky a smažák a vůbec mu to nepříjde. Vyčištěné od buddhistických mnichů, že prej jim to nevadí. Naboso bez skrupule. Naštěstí to byly ty seniorky - byly light, bez kalorické hodnoty. Já to moc nežeru, nedělá mi to dobře na vlasy. Jsem nesnídala, jak jsem vypadla. Dražan dělá z lidí stroje, Berlín, Hanóvr, Dortmund. "

15.7.2012

Je spláchnuté hovno. Ona je opak, víla, dobro, hotový člověk. Pečlivě poslouchá a snaží se rozklíčovat (klasicky) to, co se stalo. To, proč tady místo člověka, kterého znala sedí taková beznaděj, která už jenom glosuje všechno kolem sebe, včetně sebe samé a k ničemu nevede. Povznést se tak nad svojí vyčpělou mysl a začít od znova, vydat se správným směrem. Tíha zhrzené lásky ustupuje a konečně vytváří nějaký manipulační prostor pro další

city. Po několika měsících. Terapie na mol. Najednou se usmívá, a po opravdu dlouhé době to myslí upřímně a cítí v duši jakousi medovou lehkost, tak jako na začátku své proměny, půl roku zpátky.

13.2.2013

Sedí a poslouchá šikovného kytaristu. Lidé tleskají, usíná pod proudem teplého vzduchu z topení. Neustále šilhá směrem ke dveřím. Kamenná kolonie, osudové místo. Únavou se zmítají halucinace různých stupňů. Dokonce si všiml kamarádky Zdeny, která přišla a zmizela. koutkem oka stále doufá, že se dveře rozevřou a vstoupí někdo osudový. Jedna, nebo druhá, snad nějaká třetí! V zorném poli si při pohledu na dveře vychutnává pouze krásnou a milou slečnu se psíkem. Něha z ní tryská. K takové si nic dovolit nemůže. Ne takto unavený, ne v momentě, kdy je tak přímočaře obhroublý. Terapie. Je na koncertě sám, tak ho alespoň nahrává, aby se mohl cítit vyjímečný, aby lidem na první pohled sdělil nějakou svou úlohu. Rezignovaně si užíval kouzlo večera. Zároveň tam patřil i nepatřil. Dvojjedinost osamocené trapnosti. Dobrou noc!

10.3.2013

Potkávají se kousek za náměstím. Je to úplně jinak. Něco posledního bojuje za to, co bylo, už jen nějak tak ze slušnosti. Skutečně, pohly se rty. Úsměv, jako když se přeलेze vrchol a je vidět do údolí, kde se od mraků a páry odráží sluneční světlo. Úsměv, se kterým by člověk rád odešel. A tak to má být.

5.4.2013

Má ze situací okolo pocit, "že to říkal". Lidé došli k nějakému velkému poznání a on se za to mlátí už půl roku, každý den jim to říká, a v momentě prozření se už jen mlátí do hlavy, protože vše ztratilo na původní síle. Ale lidi se každý den chovají tak, jako by současný stav byl něčím naprosto samozřejmým. Honí se mu hlavou, že jediný způsob je pravda, až po sléze zabalená do trochu jiného kabátku. Prostě se změní jména a některé situace. Neboť trefně popsaná pravda je jako nějaké moudro. Blaze si žijí ti, kteří nebojují. Ti, kteří každý den neprohrávají. Ti, kteří se pouze zajímají, prosti bezhlavé potřeby něco neustále měnit. Neustále si slibuje, že ve svém boji nepoleví. Že se nenechá zmasírovat silou nihilismu všude okolo něj. Pravda však, že pouze v klidu se dá myšlenka doopravdy dokončit. Tyhle všechny myšlenky pocházejí z lásky? Přijdu si, jako bych mluvil se svým budoucím synem. Sám k sobě otcovsky? Uroboros? Nekonečný kruh implikací?

18.3.2013

A je tu jaro, vzpomínka na minulé jaro. Asi jako frustrace promarněnou příležitostí. Frustrace delíriem. Díra v hlavě, jak vchodový dveře na Skleněnou louku. Lidská schránka použitá, jako umyvadlo na záchodech tamtéž. Duše na umývání rukou a mozek na supl za pisoár.

11.4.2013

Letmo se zdraví ve dveřích obchodu, jsou si dokonale cizí. A tak to musí být.

9.4.2013

"Nejdražší ptačí mozečku slunných dní

Doufal jsem, v tvůj pohyb

Těšil jsem se na tvůj přímočarý důraz

Jsme jedno, jdeme na jedno a jako jedno děláme jen a pouze jedno

A to do nekonečna zacyklené nic.

V případě potřeby nepoužitelné

občas porouchané, kolem a kolem úplně k ničemu. "

11.4.2012

Dívám se na Tebe a žasnu. Dávám ti knížku a žasnu. Žasnu, roztávám a jsem rád na světě. Dívám se na tuto poslední řádku a vyčítám si všechnu tu neukončenost. Ještě pár vět, aby to nevypadalo tak prázdné, přeci jen jsem započal odstavec. Ale teď už opravdu konec a hurá ven.

15.4.2013